

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3To/11/2016
Identifikačné číslo spisu:	9512100097
Dátum vydania rozhodnutia:	09.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9512100097.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovaného Mgr. Ing. Mgr. G. G. a spol., pre pokus pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom v Bratislave 9. januára 2019, o odvolaní obžalovaného JUDr. U. M., proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu Pezinok zo 17. februára 2015, sp. zn. Pk -2T/23/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného JUDr. U. M. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok zo 17. februára 2015, sp. zn. Pk-2T/23/2012, boli obžalovaní Mgr. Ing. Mgr. G. G. a JUDr. U. M. uznaní za vinných z pokusu pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ spoločne predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene obchodnej spoločnosti S.. a.s., vystupujúc v jej mene, Mgr. Ing. Mgr. G. G. ako údajný predseda predstavenstva a JUDr. U. M. ako údajný člen predstavenstva dňa 4. júna 2009 v Českej republike na ul. Václavské námestie 33 v Prahe 1 súdnej exekútorke JUDr. Eve Jablonskej a konateľovi obchodnej spoločnosti I. F., s r.o. preukázali svoje oprávnenie konať za spoločnosť S. a.s. predložením listiny označenej ako „Zápisnica z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti S. a.s., konaného 29. apríla 2009 v rekreačnom stredisku Vinné Jazero - Hotel Jazero, napriek svojej vedomosti, že :

- na konanie mimoriadneho valného zhromaždenia neboli splnené zákonné podmienky,
- doručením mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky dňa 23. apríla 2009 došlo tohto dňa zo zákona k odkladu vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 36 Cbr/14/2008 z 30. marca 2009, pričom skutočnosť, že sa tak stalo zo zákona, zamlčali súdnej exekútorke i konateľovi spoločnosti I. F., s.r.o., na základe čoho prítomná notárka odmietla osvedčiť

priebeh mimoriadneho valného zhromaždenia - nejednalo sa preto o mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti S. a.s., pričom túto skutočnosť obžalovaní rovnako zamlčali súdnej exekútorke i konateľovi spoločnosti I. F., s.r.o.

- rozhodnutia na mimoriadnom valnom zhromaždení neboli schválené akcionárom spoločnosti S. a.s. - Slovenskou republikou, v zastúpení Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, ktorý ako jediný preukázal oprávnenie vykonávať na mimoriadnom valnom zhromaždení práva akcionára v súlade so zákonom a stanovami spoločnosti S. a.s.

- Mgr. Ing. Mgr. G. G. sa nestal predsedom predstavenstva a JUDr. U. M. sa nestal členom predstavenstva spoločnosti S. a.s.

a následne podpísali Exekútorský zápis č. Exz 109/2009, v ktorom spoločnosť S. a.s. uznala neexistujúci dlh voči I. F., s.r.o. vo výške 12.684.021,81 eur a zaviazala sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 300.000 eur, ak nebude dlžná čiastka uhradená do 10. júna 2009 a súhlasila s priamou vykonateľnosťou exekútorského zápisu, ak dlh nebude zaplatený do 10. júna 2009, čo malo za dôsledok vedenie exekúcie na majetok spoločnosti S. a.s., keďže na základe tohto exekučného titulu bola na návrhy I. F., s.r.o. Obvodným súdom pre Prahu 2 uznesením z 20. augusta 2009, č. k. 20 Nc 1254/2009-13 nariadená exekúcia na majetok spoločnosti S. a.s. na uspokojenie pohľadávky v čiastke 12.684.021,81 eur, ktorá bola uznesením Mestského súdu v Prahe z 28. augusta 2013, č. k. 39 Co 165/2010-985 zastavená, v dôsledku čoho zadržané platby od spoločnosti S. a.s. vo výške 12.684.021,81 spoločnosti I. F., s.r.o. poukázané neboli a Obvodným súdom pre Prahu 2 uznesením z 2. apríla 2010, č. k. 20 EXE 572/2010-8, nariadená exekúcia na majetok spoločnosti S. a.s. na uspokojenie pohľadávky v čiastke 300.000, pričom zadržané platby v uvedenej výške spoločnosti I. F., s.r.o. taktiež poukázané neboli,

2/ spoločne predstierajúc, že sú oprávnení konať v mene obchodnej spoločnosti S. a.s. vystupujúc v jej mene, Mgr. Ing. Mgr. G. G. ako údajný predseda predstavenstva a JUDr. U. M. ako údajný člen predstavenstva 4. júna 2009 v Českej republike na ul. Václavské námestie 33 v Prahe 1 súdnej exekútorke JUDr. Eve Jablonskej a konateľom obchodnej spoločnosti Z. F. F. X. preukázali svoje oprávnenie konať za spoločnosť S. a.s. predložením listiny označenej ako „Zápisnica z rokovania mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti S. a.s., konaného 29. apríla 2009 v rekreačnom stredisku Vinné Jazero - Hotel Jazero, napriek svojej vedomosti, že :

- na konanie mimoriadneho valného zhromaždenia neboli splnené zákonné podmienky,

- dorúčením mimoriadneho dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky s návrhom na odklad vykonateľnosti na Najvyšší súd Slovenskej republiky 23. apríla 2009 došlo tohto dňa zo zákona k odkladu vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 36 Cbr 14/2008 z 30. marca 2009, pričom skutočnosť, že sa tak stalo zo zákona, zamlčali súdnej exekútorke i konateľom spoločnosti Z. F. F. X., na základe čoho prítomná notárka odmietla osvedčiť priebeh mimoriadneho valného zhromaždenia - nejednalo sa preto o mimoriadne valné zhromaždenie spoločnosti S. a.s., pričom túto skutočnosť obžalovaní rovnako zamlčali súdnej exekútorke i konateľom spoločnosti Z. F. F. X.,

- rozhodnutia na mimoriadnom valnom zhromaždení neboli schválené akcionárom spoločnosti S. a.s. - Slovenskou republikou, v zastúpení Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, ktorý ako jediný preukázal oprávnenie vykonávať na mimoriadnom valnom zhromaždení práva akcionára v súlade so zákonom a stanovami spoločnosti S. a.s.,

- Mgr. Ing. Mgr. G. G. sa nestal predsedom predstavenstva a JUDr. U. M. sa nestal členom predstavenstva spoločnosti S. a.s.

a následne podpísali Exekútorský zápis č. Exz 110/2009, v ktorom spoločnosť S. a.s. uznala neexistujúci dlh voči Z. F. F. X. vo výške 179.250,69 eur a zaviazala sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10.000 eur, ak nebude uznaná dlžná čiastka uhradená do 10. júna 2009 a súhlasila s priamou vykonateľnosťou exekútorského zápisu, ak dlh nebude zaplatený do 10. júna 2009, čo malo za dôsledok vedenie exekúcie na majetok spoločnosti S. a.s., keďže na základe tohto exekučného titulu bola na návrh Z. F. F. X. Obvodným súdom pre Prahu 2 uznesením zo 16. decembra 2009, č. k. 20 Nc 2391/2009-27, nariadená exekúcia na majetok spoločnosti S., a.s. na uspokojenie pohľadávky Z. F. F. X. v čiastke 179.250,69 eura a zmluvnej pokuty vo výške 10.000 eur, ktorá bola uznesením Obvodného súdu pre

Prahu 2 z 25. augusta 2010, č. k. 20 Nc 2391/2009-387 v spojení s uznesením Mestského súdu v Prahe zo 7. marca 2011, č. k. 39 Co 365/2010 zastavená, v dôsledku čoho zadržané platby od spoločnosti S. a.s. vo výške 189.250,69 eur spoločnosti Z. F. F. X. poukázané neboli, pričom týchto skutkov sa dopustili s cieľom obohatenia obchodných spoločností I. F., s.r.o. a Z. F. F. X., ako aj Q. X., s.r.o. a prepojených právnických osôb a fyzických osôb dlhodobo sa prezentujúcich ako akcionári spoločnosti S. a.s. a to ku škode obchodnej spoločnosti S. a.s. v celkovej výške 13.173.272,50 eur.

Obžalovanému Mgr. Ing. Mgr. G. súd uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona súd zaradil obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Obžalovanému JUDr. U. M. súd uložil podľa § 221 ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona súd obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu súd uložil ochranný dohľad na 1 (jeden) rok.

Obžalovaný JUDr. U. M. podal odvolanie proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 2T/23/2012, ktoré doručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 19. februára 2015. Odvolanie doplnil (upresnil) 14. augusta 2015 a 10. decembra 2018. Odvolanie podal proti výroku o vine a treste. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju znovu prejednal a rozhodol. Obžalovaný uviedol, že prvostupňový súd pochybil v rámci konania, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, pretože nevykonával všetky dôkazy, ktoré on navrhol, a preto došiel k nesprávnemu skutkovému zisteniu. Prvostupňový súd vykonané dôkazy nesprávne vyhodnotil. Obžalovaný uviedol, že sa trestného činu nedopustil, konal v rámci obchodno-právnych a občiansko-právnych vzťahov. Konal v súlade s rozhodnutiami súdov, a preto nie je možné tvrdiť, že konal s podvodným úmyslom. V priebehu celého konania nebolo dokázané, že sa so spoluobžalovaným Mgr. Ing. Mgr. G. dohodol na spáchaní trestnej činnosti. Preukázanie dohody údajných spolupáchateľov, je základnou materiálnou podmienkou ustálenia viny formou spolupáchateľstva.

Obžalovaný JUDr. U. M. podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 2. októbra 2015 doplnil odvolanie prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. Štefana Detvaia.

Bod I. - Neakceptovanie princípu ultima ratio ako interpretačného pravidla v postupe súdu.

K návrhu obhajoby na uplatnenie princípu ultima ratio v konkrétnej veci, súd iba konštatoval, že toto pravidlo možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Trestného zákona, teda v zmysle platnej a účinnej zákonnej úpravy len pri prečinoch (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. augusta 2013, sp. zn. 2 Tdo/33/2013) Tento záver súdu je nesprávny, bez znalosti judikatury, domácej či zahraničnej literatúry, otrocky prevzatý zo záverečnej reči prokurátora ÚŠP GP SR na hlavnom pojednávaní. Aplikácia tohto prístupu v rozhodovacej praxi súdov spočíva v uprednostnení zodpovednosti podľa noriem netrestnoprávnej povahy pred postihom páchatelia prostredníctvom noriem trestného práva (subsidiarita trestnoprávnej represie). Európska trestnoprávna prax potvrdzuje, že trestnoprávnu klasifikáciu určitého konania ako trestného činu, ktorá má súkromnoprávny základ, je potrebné považovať za ultima ratio (krajný právny prostriedok). Princíp

ultima ratio a zásada subsidiarity trestnej represie sa vyvodzuje z princípu právneho štátu. Orgány činné v trestnom konaní, aj sudy v prípadoch, ktoré majú súkromnoprávny základ, sú povinné vykladať znaky skutkových podstat májtkových trestných činov s vedomím, že princíp ultima ratio je neoddeliteľnou súčasťou formálnych znakov skutkovej podstaty trestného činu a má vplyv aj na subjektívnu stránku trestného činu. V konkrétnom prípade obchodný spor medzi S. s.r.o. a S. a.s. (štátna spoločnosť) mal civilnoprávnu povahu a jeho riešenie patrí iba do kompetencie všeobecného súdu v civilnom konaní. Podstatnou je skutočnosť, že ide o viac ako desaťročné spory, v ktorých zaujímali opačné názory aj najvyššie sudy. Nerešpektoval sa (v neprospech S.) aj názor Ústavného súdu zo strany najvyššieho súdu. Pri konkrétnom trestnom stíhaní orgány prípravného konania, ako aj špecializovaný trestný súd skutkovú vetu namodelovali tak, aby teoreticky (formálne) zodpovedala skutkovej podstate trestného činu podvodu a takejto skutkovej verzii sa prispôsobilo dokazovanie. Ide o nezákonný postup. Štát (cez orgány prípravného konania) evidentne napomáhal štátnej obchodnej spoločnosti. Trestnú zodpovednosť konkrétnych fyzických osôb zvolil v čase, keď stále prebiehajú občianskoprávne konania. Ide o nepripustný verejnoprávny zásah do súkromného vzťahu. V civilnom konaní platí, že v čase podania návrhu je žalobca presvedčený o tom, že jeho argumentácia v konaní je správna, adekvátne a v zhode so zákonom. Každý účastník civilného sporového konania sa spolieha, že o správnosti jeho argumentácie rozhodne súd.

II. - Nepreskúmateľnosť písomného odôvodnenia rozsudku špecializovaného trestného súdu.

Pri písomnom odôvodnení rozsudku je súd povinný stručne uviesť, ktoré skutočnosti uznal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú (§ 168 ods. 1 Trestného poriadku). Judikatúra súdov nevyžaduje, aby na každý argument obhajoby bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. V danom prípade písomné odôvodnenie rozsudku otrocky preberá koncepciu obžaloby. V odôvodnení prevláda popisnosť, argumentačná nedostatočnosť, podopieraná subjektívnymi závermi senátu a profesionálne nepochopenie subjektívnych a objektívnych okolností prípadu. Písomné odôvodnenie rozsudku súdu obsahuje až 97 strán, ide však o verný prepis zápisnice z hlavného pojednávania. Výhodnotenie vykonaných dôkazov (od str. 68 a nasl.) sa zameriava na občianskoprávne zhodnotenie valného zhromaždenia (bez kauzálneho súvisu s okolnosťami skutkovej podstaty trestného činu) a súd robí pochybný záver, že obžalovaný Mgr. Ing. Mgr. G. na zasadnutí vedel, že oprávnenie vykonávať akcionárske práva má len Slovenská republika (str. 71). Otázku zavinenia obžalovaných vidí iba opisne v úmyselnom vytváraní podmienok na jeho spáchanie. Skutkové zistenia opiera súd u obžalovaného JUDr. U. M. aj o reakcie notárky na valnom zhromaždení. Podľa súdu už elementárna znalosť práva dôrazne nabáda obžalovaného, že sa deje niečo v rozpore so zákonom (str. 73). S logikou nemá nič spoločné „filozofovanie“ súdu, čo by sa stalo, ak by obžalovaní nekonali „zrejme“ protiprávne (str. 76). Absentuje neutrálny štýl formulovania písomných dôvodov odôvodnenia a dodržiavanie princípu prezumpcie nevinu a zásad sudcovskej etiky. V rámci trestného stíhania, argumentácia súdu, že k zamýšľanému následku (pokús trestného činu) nedošlo v dôsledku „účinnnej, zložitej a dlhotrvajúcej právnej obrany spoločnosti S. a.s. a akcionára Slovenskej republiky v zastúpení Ministerstva hospodárstva SR...“ (str. 95), nasvedčuje opäť záver, že ide o civilné sporové konanie, kde každý z účastníkov je presvedčený o správnosti svojej argumentácie predkladanej prostredníctvom žalobného návrhu príslušnému súdu. Aj ustálenie úmyselného zavinenia, v prípade obžalovaného JUDr. M., bolo zo strany súdu bez akejkoľvek argumentácie a posúdenia jeho vôľového konania na základe skutkových zistení.

III. - K znakom skutkovej podstaty trestného činu podvodu.

Skutkové vety vychádzajú z občianskoprávnych sporov obchodných spoločností (S. a S.), ktoré však doteraz nie sú právoplatne skončené. Obidva trestnoprávne skutky zo strany súdu preferujú iba vedomostné zistenie oboch obžalovaných o údajnej protiprávnosti konania. Absentuje preukázanie skutočnosti, ktoré sú podstatou vôľového zavinenia, t. j. kladného vzťahu obžalovaných ku skutkovým okolnostiam. Zo skutkov nie je zrejmé, ktoré vonkajšie okolnosti smerujú k naplneniu vôľovej zložky (chcenie), čím de facto nie sú splnené podmienky subjektívnej stránky predmetného trestného činu. Dokazovaním na hlavnom pojednávaní tiež nebolo bezpečne preukázané, že obaja obžalovaní mali iného uviesť do omylu. Konkrétne malo ísť o zamlčanie informácií súdnej exekútorke i konateľovi spoločnosti I. F. s.r.o. (doklad vykonateľnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava I. sp. zn. 36 CbR 14/2008 z 30.

marca 2009). Túto skutočnosť nepotvrdila súdna exekútorka Dr. E. Jablonská ani konateľ spoločnosti I. F. s.r.o. (F.. M.). Obdobne to bolo pri skutku v bode II.

IV. - Posudzovanie podvodného konania.

Podvodným nemôže byť konanie, ktoré v obchodnom spore následne podľa zákona preskúmava súd. Právny poriadok dáva akcionárom možnosť obrátiť sa na súd so žalobou o vyslovenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia. Platí, že súd je subjekt, ktorého nemožno uviesť do omylu a rovnako v omyle konajúci súd vo forme rozhodnutia nemôže spôsobiť škodu ako následok hmotnoprávnej dispozície, pretože rozhodnutie súdu je autoritatívnym konaním. Súd nezohľadňoval, že v konkrétnom prípade medzi spoločnosťami S. a S. bolo množstvo obchodných sporov. O vlastníctve akcií už bolo rozhodnuté, ide však o spor, o povinnosť zapísať akcionárov do zoznamu akcionárov a vydať akcie a spor o náhradu škôd, ktoré sú spôsobené nečinnosťou kompetentných orgánov. Z predmetných úvah je nepochybné, že podozrivým z trestného činu podvodu (prípadne v štádiu pokusu) nemôže byť len ten, ktorý uniesol dôkazné bremeno v ekonomickom spore, resp. že kto neuniesol dôkazné bremeno, stáva sa podozrivým z trestného činu. Právne treba prihliadať aj na skutočnosť, že 9. októbra 1998 boli v Stredisku cenných papierov a.s. v zozname akcionárov vedení aj siedmi minoritní akcionári. Došlo k premene akcií zo zaknihovaných na listinné, pričom doteraz neexistuje právoplatné rozhodnutie súdu alebo iného orgánu, že by tieto akcie boli odňaté, vyvlastnené, zhabané alebo inak prevedené. Vlastníctvo siedmich minoritných akcionárov potvrdzujú právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, aj ústavného súdu. Stopercentným vlastníkom akcií S., a.s. sa stala Slovenská republika (MH SR), po pochybnom odkúpení 49 % akcií V. C. W. Ministerstvo hospodárstva od roku 2009 odmieta S. predložiť kúpnopredajnú zmluvu, dokonca aj po súdnom verdikte s odôvodnením, že ide o utajovanú skutočnosť. Machinácie vznikli aj pri skartovaní hromadnej akcie na 931 akcií, keďže hromadná akcia bola ešte v čase konania mimoriadneho valného zhromaždenia a.s. S. ako ručná záloha uložená v londýnskej banke. Pracovníci podpísaní na skartačnom protokole (I., O.) vypočutí neboli.

Podľa argumentácie obžalovaného Mgr. Ing. Mgr. G. nikto nereagoval ani na rozhodnutie holandského súdu ohľadne V. C. a rozhodnutie Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky, ktorý priznal akcionárske práva spoločnosti, ktorá ich nikdy nevlastnila.

Špecializovaný trestný súd nezahrnul do skutkového zistenia skutočnosť, že uznesením Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 36Cb R 14/2008, Sa 507/B z 30. marca 2009, bol navrhovateľ - S. s.r.o., Q. A. S., IČO: XXXXXXXX, poverený zvolať do 40 dní od právoplatnosti uznesenia mimoriadne valné zhromaždenie obchodnej spoločnosti S. a.s., IČO: XXXXXXXXXX. Súd vo výroku zároveň určil, že predsedom mimoriadneho valného zhromaždenia obchodnej spoločnosti S. a.s., konaného na základe tohto poverenia bude Mgr. Ing. Mgr. G. G. až do zvolenia predsedu mimoriadneho valného zhromaždenia. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 8. apríla 2009. Ďalšie protikladné postupy konania zo strany účastníkov sporu, nemôžu mať relevanciu trestnej zodpovednosti, trestného činu podvodu, formou úmyselného zavinenia. Obžalovaný JUDr. M. sa tohto zasadnutia zúčastnil ako hosť. V tejto súvislosti obžalovaný uviedol rešerše z niektorých rozhodnutí všeobecných súdov. Je potrebné prihliadnuť aj na tú skutočnosť, že prokurátor ÚŠP GP SR na hlavnom pojednávaní pre dlhší skutok (skutok č. 3) ustúpil od obžaloby. Špecializovaný trestný súd následne obžalovaných oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. g) Trestného poriadku. Dlhší pokračovací skutok mal byť spáchaný v ten istý deň ako dva skutky, za ktoré boli obžalovaní uznaní za vinných (4. júna 2009) na tom istom mieste (Praha) a rovnaký je i postup realizovať zámer výlučne občianskoprávnou cestou.

V. - Predbežné otázky riešené súdom v odôvodnení rozsudku - str. 63 a nasl. rozsudku.

Odpoveďou na tieto otázky je iba citácia rozhodnutí všeobecných súdov v civilnom konaní. Rozporné je riešenie predbežnej otázky v bode IV (existencia vlastníctva akcií spoločnosti S. a.s.). Najprv súd uvádza, že otázka vlastníctva akcií spoločnosti S. a.s. v čase skutku uvedenom vo výrokovej časti rozsudku nebola súdne uzavretá a ako je z dokazovania zrejmé, boli tu podané vzájomné protichodné žaloby príslušných súdov (str. 66), v ďalšom odseku vzápätí konštatuje, že vyriešenie tejto „otázky“ nepovažuje pre účely trestného konania za nevyhnutné. Štylizácia riešenia predbežnej otázky sa následne uzatvára ako nepotrebná, hoci determinujúca pre obchodnoprávne i trestné konanie.

VI. - Neunesenie dôkazného bremena prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry v konaní pred Špecializovaným trestným súdom.

Podľa súčasnej právnej úpravy v súdnom konaní platí zásada zodpovednosti prokurátora za dokázanie viny obžalovaného. Obžalovaný poukázal na absenciu subjektívnej stránky pokusu obzvlášť závažného zločinu podvodu. Priamy a nepriamy úmysel zo strany obžalovaného nemožno len predpokladať ako to formalisticky uvádza senát Špecializovaného trestného súdu (str. 97). Okolnosti subjektívneho charakteru prípadu sa dokazujú nepriamo, a to z okolností prípadu. Trestné stíhanie je protiprávne, ak konanie obžalovaného sa výhradne pohybovalo v rámci civilného konania, dokonca iba okrajovo.

VII. - Zhodnotenie prostriedkov zvolených obžalovanými výlučne k riešeniu civilných sporov.

Či došlo k spáchaniu nedokonaného trestného činu v štádiu pokusu, aplikačná prax posudzuje podľa povahy prostriedku a spôsobu použitia.

V rozpore so skutkovým dejom je tvrdenie zo strany súdu, že pri uvedení do omylu iného, spolupáchateľa zamlčali mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora súdnej exekútorky a dvom spoločnostiam z Českej republiky, pričom súdna exekútorka ani zástupcovia oboch obchodných spoločností uvedenie do omylu nepotvrdili. Aj vyjadreniami spoluobžalovaného Mgr. Ing. Mgr. G. bolo potvrdené, že nešlo o spáchanie trestnoprávneho deliktu spoločným konaním. Pri trestnom čine podvodu (jeho pokuse) zákon vyžaduje, aby už na začiatku obžalovaný konal v úmysle podviesť iného a nelegálne obohatiť seba, či iného na úkor cudzieho majetku. Tomu zodpovedá aj stabilizovaná judikatúra, že pri preukazovaní úmyslu páchatel'a trestného činu podvodu je potrebné zohľadniť jeho konanie pred skutkom, počas skutku a po ňom, lebo jeho úmysel sa odráža v konaní. Účasť obžalovaného až v čase otvorenia mimoriadneho valného zhromaždenia (najprv v pozícii host'a), jeho zvolenie na základe rozhodnutia súdu, okolnosť, že nebol akcionárom, čím osobne nemal dôvod na vyplatenie dividend minoritným akcionárom z osobitného účtu S. a.s. nebol ten, ktorý manažoval priebeh mimoriadneho valného zhromaždenia, jeho profesionálna znalosť a vedomosť, že v exekútorskom zápise v konečnom dôsledku rozhoduje všeobecný súd, ho exkulpuje z naplnenia znakov skutkovej podstaty kvalifikovaného zločinu podvodu v štádiu pokusu.

VIII. - Subsidiárne resumé civilného sporu S. c/ a 1/ Slovenská republika - Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, 2/ S. a.s. V exekučnom konaní nadobudli akcie S., a.s. tieto subjekty :

- W., a.s.
- I. a.s.
- I. - C. a.s.
- S. s r.o.
- P. O.
- Ing. S. O.
- P.Y..

Po založení záložného práva bolo pridelených 110 záložných akcií (S.). Predmetné akcie na meno boli zaknihované v Stredisku cenných papierov Slovenskej republiky. Záložné právo k akciám vzniklo registráciou záložného práva v evidencii strediska cenných papierov. Záloh bol zabezpečený ich zaknihovaním.

Bez vedomia záložných veriteľov rozhodol emitent S. a.s. o zmene podoby ním vydaných akcií na meno zo zaknihovanej podoby na listinnú podobu. Po zmene podoby cenného papiera na listinný, nedošlo zo strany emitenta k odovzdaniu listinného cenného papiera ako záloh. Krajský súd v Prešove predbežným opatrením (sp. zn. 2 Ncb 20/99) uložil jednotlivým subjektom zdržať sa akéhokoľvek nakladania s akciami. Siedmi minoritní vlastníci akcií boli riadne od 9. októbra 1998 do 9. decembra 1998 zapísaní v zozname akcionárov S. a.s. v stredisku cenných papierov. Najvyšší súd v tomto smere judikoval, že zmenou podoby cenného papiera nedochádza k zániku cenného papiera ako zálohy, dochádza len k zmene podoby. Záložné právo trvá aj voči listinnému cennému papieru. V roku 2005 Krajský súd v Prešove zaviazal S. a.s. a SR - Ministerstvo hospodárstva SR vydať akcie minoritným vlastníkom. Aj po opravnom prostriedku Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil, že došlo k zriadeniu záložného práva. Pohľadávka zabezpečovaná záložným právom voči S. a.s. existovala, čo nespochybňovali ani

spoločnosť S. a.s., ani Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky. Predmetná pohľadávka doteraz nebola všeobecným súdom vyhlásená za neoprávnenú, prípadne neplatnú. Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. decembra 2007, sp. zn. II. ÚS 159/07 bolo vyslovené, že S. s r.o. právoplatne nadobudol v rámci exekúcie 110 ks akcií S. a.s. Ústavný súd SR dokonca opakovane vyhovel sťažnosti S. s r.o. k tejto problematike v januári 2009 (II.ÚS 348/08). Z uvedeného vyplýva, že mimoriadne valné zhromaždenie zvolané na deň 30. marca 2009 sa uskutočnilo legitímne a zákonne. Zdôraznil, že Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky nepodalo v trojmesačnej prekluzívnej lehote žalobu o neplatnosť uznesení prijatých na mimoriadnom valnom zhromaždení.

Obžalovaný JUDr. U. M. nikdy nezastupoval ako splnomocnenec žiadneho zo siedmich minoritných akcionárov, nebol poverený všeobecným súdom zvolať mimoriadne valné zhromaždenie. Na rokovaní valného zhromaždenia 29. apríla 2009 v rekreačnom stredisku Vinné Jazero - Hotel Jazero sa zúčastnil najprv ako hosť, pričom mal vedomosť iba o dlhotrvajúcich civilných sporoch. Dôkazný stav nemožno hodnotiť z pohľadu rozhodovania všeobecných súdov po 4. júni 2009, teda po čase údajného spáchania úmyselnej trestnej činnosti podvodného charakteru.

IX.- Kauzálny nexus oslobodzujúceho skutku (bod 3 obžalobného návrhu) v spojitosti s uznanou vinou v bode 1 a 2 výroku rozsudku.

K oslobodzujúcej časti rozsudku obžalovaný uviedol, že postup prokurátora v jednom dielčom pokračovanom skutku (§ 239 ods. 2 Trestného poriadku) poukazuje na neúplnosť skutkových a právnych zistení z titulu rovnakého spôsobu konania, počas jedného dňa v Českej republike a subjektívnym zámerom obžalovaných prostredníctvom prostriedku - právnych predpisov (obchodného práva, zák. o cenných papieroch a ďalších) dosiahnuť úspech v sporovom konaní. Aj v tomto prípade vydanie zmenkového platobného rozkazu - obdobne ako exekútorský zápis (skutok č. 1 a 2) nemá relevanciu majetkovej dispozície.

X.- Návrhy na doplnenie dokazovania zo strany obžalovaných.

Návrhy na doplnenie dokazovania (formulované na str. 94 odôvodnenia) súd odmietol vykonať, pretože podľa neho sa týkali okolností už nepodstatných pre rozhodnutie súdu v tejto veci alebo okolností, ktoré možno zistiť inými už skôr navrhnutými dôkazmi. Predmetné návrhy ostávajú stále aktuálne a obžalovaný JUDr. M. ich navrhuje vykonať. Bez povšimnutia súdu zostal návrh obžalovaného Mgr. Ing. Mgr. G. vypočut' osoby podpísané na skartačnom protokole I. a O.. Dôležitým dôkazom je i predloženie kúpnopredajnej zmluvy S. o nadobudnutí akcií v 100 % rozsahu. Zmluva nebola predložená ani po rozhodnutí všeobecného súdu v obchodnoprávnom konaní. Obžalovaný JUDr. M. navrhol aj tento dôkaz vykonať.

XI. - Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný JUDr. M. navrhol odvolaniu vyhovieť, zrušiť napadnutý rozsudok v zmysle § 321 ods. 1 písm. a), b), c), d) Trestného poriadku a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaný JUDr. U. M. prostredníctvom obhajcu JUDr. Štefana Detvaia podaním, doručeným najvyššiemu súdu 10. decembra 2018 doplnil odvolanie vo vzťahu k uloženému trestu.

V doplnení odvolania obžalovaný uviedol, že v prípade, že sa odvolací súd nestotožní so skutkovými a právnymi námietkami obžalovaného, podáva odvolanie aj do výroku o treste. Podľa názoru obžalovaného pri ukladaní trestu sa súd nedostatočne riadil základnými zásadami ukladania trestov, ktoré sú uvedené v § 34 ods. 1, ods. 4 a ods. 5 Trestného zákona, v spojitosti s Dohovorom o ľudských právach čl. 6 a Listinou základných práv a slobôd. Napadnutým rozsudkom mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov s odôvodnením, že bol limitovaný pri ukladaní trestu pod dolnú hranicu § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Takýto postup súdu je v rozpore s čl. 6 bod 1 Dohovoru o ľudských právach. Podľa uvedeného ustanovenia, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch, alebo oprávnenosti akéhokoľvek obvinenia proti nemu. Ide o základné ľudské právo zakotvené v medzinárodných dohovoroch a to v Listine základných ľudských

práv ako aj v Dohovore o ľudských právach, ktorého je aj Slovenská republika signatárom. V zmysle Ústavy SR medzinárodné dohovory majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Právo na spravodlivý proces - spravodlivé rozhodnutie zahŕňa v sebe aj primeranosť uloženého trestu vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, okolnosti na strane osoby páchatel'a a okolnosti spočívajúcich v primeranej lehote trvania trestného konania. Princíp práva na spravodlivý proces a právo na osobnú slobodu zakotvený v čl. 8 Ľudských práv a slobôd jednoznačne ukladá povinnosť súdom zohľadniť pri ukladaní trestu dĺžku trestného konania. Ochrana práva na primeranú dĺžku konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohody, resp. kompenzácia jeho porušenia môže byť dosiahnutá trestnoprávnymi prostriedkami. Je povinnosťou súdov, v prípade porušenia práva na spravodlivý proces, využiť všetky prostriedky, ktoré im trestné právo poskytuje. Aj keď náš Trestný zákon (na rozdiel od trestných zákonov vyspelých krajín Európy, viď český Trestní zákoník) nezohľadňuje pri ukladaní trestu dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu a prípadnú zmenu situácie v súvislosti s dĺžkou trestného konania, ktorá trvala neprimerane dlhú dobu. Trestné stíhanie v predmetnej veci začalo ešte v letných mesiacoch roku 2009. Od tejto doby uplynulo skoro 10 rokov. Počas tejto doby bol obžalovaný vystavený mimoriadne nepriaznivej životnej situácii, negatívne psychickému tlaku o svoju existenciu, ktorá sa nepriaznivo prejavila na zdravotnom stave obžalovaného. Obžalovaný trpí permanentnou depresiou, ktorá mala negatívny vplyv aj na jeho somatické choroby - opakovaná ischemická cievna mozgová príhoda, vysoký krvný tlak, hypertonické srdce, koronárskleróza a stenoza artéria carotis sinistra, ochorenie obličiek, ochorenie močových ciest zažívacie ťažkosti. Opakovane bol nemocnične hospitalizovaný a opakované bol operovaný v súvislosti so srdcovo cievny ochorením.

Je pravdou, že ESLP v žiadnom zo svojich rozhodnutí nekonkretizoval všeobecne záväznú dobu, prekročenie ktorej by bolo možné považovať za neprimeranú dobu trvania trestného konania. Vo všeobecnosti je však vžitá predstava, že za neprimerane dlhé je možné považovať konanie, ktorého dĺžka presiahne 6 rokov. Ústavný súd Českej republiky sa vo svojom náleze sp. zn. II ÚS 535/03 zo dňa 6. septembra 2006 pokúsil podať zovšeobecňujúci záver, keď v uvedenom rozhodnutí konštatoval, že „ačkoľiv si je vedom skutočnosti, že kritérium príměřené lhůty ve smyslu čl. 6 ods. 1 Úmluvy nelze vykládat paušálně stanovením určité konkrétní délky konaní trestného stíhaní. je s ohledem na rozhodovací praxi Ústavního soudu, resp. Evropského soudu pro lidská práva zřejmé, že dobu trvání trestního řízení delší než 6 let je třeba považovat za spíše výjimečnou a v případě absence zřejmých a významných důvodů po překročení této hranice nelze trvání trestního stíhaní v délce vyšší tolerovat“.

Teda v prípade trestného konania, ktorého dĺžka presahuje hľadisko spravodlivého procesu pripadá v úvahu určitá satisfakcia. V prípade trestného konania pripadá v úvahu najmä zmiernenie uloženého trestu. Z judikatúry ESLP vyplýva, že zmiernenie môže spočívať nielen v znížení trestu, ale aj v podmienenom odložení výkonu trestu, alebo aj úplného upustenia od uloženého trestu.

Prvostupňový súd obžalovanému síce uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby vzťahujúcej sa na trestný čin, z ktorého ho súd uznal za vinného, ako však v rozsudku uviedol, cítil sa byť pri ukladaní výšky trestu viazaný ustanovením § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, podľa ktorého údajne nemohol uložiť trest odňatia slobody kratší ako 5 rokov. Podľa názoru obžalovaného a pri zohľadnení všetkých kritérií uvedených v § 34 a nasl. Trestného zákona a ustanovenia čl. 6 ESLP súd mu mohol a mal uložiť trest odňatia slobody v kratšom trvaní tak, aby súd podmienne odložil jeho výkon hoci na maximálnu skúšobnú dobu. Vzhľadom na porušenie ustanovenia čl. 6 Dohovoru, ktorý je záväzný a smerodajný aj v súvislosti s Trestným zákonom, obžalovaný má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo rozhodnutá, a aby sa mu dostalo určitého zadostučinenia, ktoré sa premietne v rámci ukladaní trestu. Teda súd pri ukladaní trestu v danom prípade nie je viazaný ustanovením § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona.

Obžalovaný je toho názoru, že vzhľadom na okolnosti objasňujúce účasť obžalovaného na trestnom čine, najmä na spôsob, zavinenie, poľahčujúce okolnosti, mieru jeho zavinenia, je minimálna, aj s prihliadnutím na účel ukladaného trestu, t. j. ochranu spoločnosti, zabránenia v páchaní ďalšej trestnej činnosti s účelom prevýchovy ako aj s prihliadnutím na osobu obžalovaného, budú splnené všetky základné zásady ukladaní trestov a dosiahnutý účel a poslanie Trestného zákona aj v prípade, že mu bude uložený trest

odňatia slobody v trvaní, ktorej dĺžka umožní odložiť jeho výkon na skúšobnú dobu, ktorú určí súd.

Prokurátor ani poškodený sa k odvolaniu písomne nevyjadrili.

Na verejnom zasadnutí konanom 30. novembra 2016 v Bratislave došlo k vylúčeniu obžalovaného JUDr. U. M. na samostatné konanie, z dôvodu jeho dlhodobého nepriaznivého zdravotného stavu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, nezistiac dôvod na postup vyplývajúci z § 316 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, rešpektujúc zásadu „reformatio in peius“ (zákaz zmeny k horšiemu), pretože odvolanie v jeho neprospech nepodal prokurátor. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a zistil, že odvolanie obžalovaného JUDr. U. M. nie je dôvodné.

Na základe prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti uvedené v § 119 Trestného poriadku.

Skutkové zistenia sú v súlade s vykonanými dôkazmi, ktorými bolo jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný JUDr. U. M. sa dopustil skutkov opísaných vo výroku o vine odvolaním napadnutého rozsudku. V tomto smere odvolací súd nezistil žiaden z dôvodov odôvodňujúcich podanie dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Zároveň nebolo zistené porušenie práv obžalovaného.

Prvostupňový súd pri vykonávaní dôkazov na hlavnom pojednávaní postupoval podľa tretej časti, tretej hlavy Trestného poriadku ako aj ďalších jeho ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil takých pochybení, ktoré by bolo možné považovať za podstatné chyby konania v zmysle § 321 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

Na základe výsledkov takéhoto precízneho a zákonne vykonaného dokazovania, po vyhodnotení dôkazov v súlade s kritériami uvedenými v § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel prvostupňový súd k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd I. stupňa v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol právne úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení jednotlivých dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v konaní o odvolaní nemá odpovedať na každú námietku, alebo argument uvedený v opravnom prostriedku (odvolaní), ale iba na tú námietku, ktorá má rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostala sporná, alebo je nevyhnutná na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmavajú v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Pri tomto sa dostatočne zaoberal hodnotením výpovedí obžalovaných Mgr. Ing. Mgr. G. a JUDr. M. a svedkov JUDr. S. P., JUDr. P. O., Ing. G. O., RNDr. P. H., PhD. F.Y., Mgr. Y. W., P. W., JUDr. P. C.. Na základe dožiadania o právnu pomoc bol vykonaný výsluch svedkov JUDr. B. U., U. W. a F. M. formou videokonferencie z Českej republiky. Svedkovia Mgr. F.G., W. O., S. X., P. O., Ing. Q. P., U. O., Ing. P.Y. a Mgr. F. W., O. S. využili na hlavnom pojednávaní svoje právo a odmietli vypovedať. V

súlade s § 263 ods. 1 Trestného poriadku bola so súhlasom strán prečítaná výpoveď svedka prof. Ing. U. D., CSc.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu 9. januára 2019 boli prečítané závery znaleckého posudku znalca z odboru zdravotníctva - farmácie, odvetvie psychiatria MUDr. Alfonza Porvažníka, jeho doplnenie a odborné vyjadrenie konzultantky Mgr. Evy Kočišovej, klinickej psychologičky. Súčasťou znaleckého posudku sú jednotlivé lekárske správy.

Zo strany odvolacieho súdu je potrebné poznamenať, že znalecký posudok sa netýkal merita veci, ale bol vyžiadaný len v súvislosti so zisťovaním, či sa obžalovaný môže dostavovať na úkony nariadené súdom (verejné zasadnutia, k znalcovi) bez ohrozenia jeho života a zdravia.

Ďalej bol oboznámený register trestov na obžalovaného JUDr. U. M., uznesenia týkajúce sa väzobného stíhania obžalovaného, správa SAK, že obžalovaný má pozastavený výkon advokácie s účinnosťou od 12. januára 2016 na vlastnú žiadosť.

Prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať navrhované dôkazy, pretože sa týkali okolností už nepodstatných pre rozhodnutie súdu (č. l. 94 rozsudku).

Ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu prítomné strany neuviedli.

Pri odôvodnení viny obžalovaného sa prvostupňový súd v podstate riadil nasledovnými úvahami:

Uznesením Okresného súdu Bratislava I, č.k. 36 CbR/14/2008, Sa 507/B z 30.marca 2009 súd poveril spoločnosť S., spol. s r.o. zvolať v lehote 40-tich dní od právoplatnosti uznesenia mimoriadne valné zhromaždenie (ďalej len „MVZ“) obchodnej spoločnosti S. a.s. Zároveň určil, že predsedom MVZ bude Mgr. Ing. Mgr. G. G., a to až do zvolenia predsedu MVZ. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 8. apríla 2009, kedy bolo doručené poslednému účastníkovi konania. Konateľ spoločnosti S. , spol. s r.o. Mgr. Ing. G. G. zvolal MVZ 30. marca 2009 v zrejmom rozpore s citovaným uznesením Okresného súdu Bratislava I, pretože ho zvolal pred jeho právoplatnosťou. Obžalovaný úmyselne uviedol, že predmetné uznesenie je právoplatné a vykonateľné 30. marca 2009 na pozvánke zaslanej Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky a v zápisnici z rozhodovania MVZ obchodnej spoločnosti S. a.s., ktorú obžalovaní predložili súdnej exekútorky JUDr. Eve Jablonskej pri spisovaní exekútorských zápisov. Prvostupňový súd sa na str. 70-71 rozsudku zaoberal aj zásadnou otázkou, kto v čase konania MVZ sa preukázal oprávnením vykonávať akcionárske práva na MVZ. Na tieto skutočnosti aj písomne upozornil JUDr. O., N., ktorý okrem iného namietal, že mu boli upreté hlasovacie práva, lebo mu bolo priznaných len 322 hlasov, hoci mu malo byť priznaných 1900 hlasov.

Hlavne z výpovedí svedkov JUDr. S. P., JUDr. P. O., Ing. O., F.Y., RNDr. P. H., PhD. je možné zistiť, že títo pri každej príležitosti, ako im bolo umožnené sa vyjadriť, tvrdili, že mimoriadne valné zhromaždenie nespĺňa zákonné náležitosti, poukazovali na mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I, ktorý zároveň požiadal o odklad jeho vykonateľnosti. MVZ bolo preto viackrát prerušené.

Dňa 23. apríla 2009 generálny prokurátor Slovenskej republiky podal na Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadne dovolanie pod sp. zn. VI/ Pz 191/09-11 proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava I a súčasne navrhol odklad vykonateľnosti napadnutého uznesenia. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 6 MOBdo/3/2009 z 27. apríla 2009 odložil vykonateľnosť citovaného uznesenia. Obžalovaný Mgr. Ing. Mgr. G. sa o tejto skutočnosti dozvedel už pri zápise akcionára Slovenskej republiky, v zastúpení Ministerstva hospodárstva Slovenskej republiky do listiny prítomných akcionárov pred otvorením a konaním MVZ a od JUDr. P. O. ústne i písomne zápisom do uvedenej listiny. Na základe uvedeného odmietla prítomná notárka JUDr. Forinová v zmysle § 36 ods. 1

Notárskeho poriadku osvedčiť priebeh MVZ. Na MVZ sa zúčastnil aj obžalovaný JUDr. U. M. (advokát), ktorý bol zvolený za člena predstavenstva. V ďalšom priebehu MVZ porušovanie základných ustanovení Obchodného zákonníka pokračovalo. Obžalovaný Mgr. Ing. Mgr. G. ako predseda MVZ dal hlasovať o závažných bodoch programu, ktoré neboli v navrhovanom programe (str. 75 rozsudku). Po uskutočnenom MVZ obžalovaný Mgr. Ing. Mgr. G. podal návrh na Okresný súd Bratislava I na zápis zmien obchodnej spoločnosti S. a.s. do obchodného registra 6. mája 2009. Registrový súd jeho návrh odmietol 28. mája 2009 z dôvodu, že nebol podaný oprávnenou osobou.

Nemenej dôležité pre posúdenie trestnoprávnej zodpovednosti obžalovaných sú závery Špecializovaného trestného súdu ohľadom dokázaného charakteru samotného exekučného konania pred exekučným súdom (str. 80 - 81 rozsudku). Obžalovaný Mgr. Ing. Mgr. G. G. ako predseda predstavenstva a JUDr. U. M. ako podpredseda predstavenstva, udelili v mene spoločnosti S. a.s. v Prahe dňa 18. septembra 2009 plnú moc na zastupovanie vo všetkých právnych veciach v Českej republike pani W. O.. Plnú moc s rovnakým obsahom zastupovania udelili dňa 26. augusta 2009 aj JUDr. U. F.. Zápisnicu z rokovania MVZ obchodnej spoločnosti S., ktorú napísala notárka JUDr. Forinová (zápisnica neosvedčovala priebeh MVZ, iba inú skutočnosť), obaja obžalovaní predložili JUDr. Eve Jablonskej pri spísaní exekútorských zápisov. Z exekútorského zápisu Exz 109/2009 a k nemu priložených listín je možné okrem iného zistiť, že I. F., s.r.o. (ako osoba oprávnená, veriteľ), konajúca F. M. a S. a.s. (ako osoba povinná, dlžník), zastúpená predsedom predstavenstva Mgr. Ing. Mgr. G. G. a podpredsedom predstavenstva JUDr. U. M. urobili zápis o uznaní dlhu a zároveň uzavreli dohodu o vykonateľnosti tohto exekútorského zápisu. S. a.s. uznala voči I. F., s.r.o. dlh, z titulu záložného práva k akciám spoločnosti S. a.s. vo výške 12.684.021, 81 eur a zaviazala sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 300.000 eur v prípade, ak dlžná suma nebude zaplatená do 10. júna 2009. Exekúcia bola zastavená. Zároveň obžalovaní podpísali exekútorský zápis č. Exz 110/2009, v ktorom spoločnosť S. a.s. uznala neexistujúci dlh voči Z. F. F. X. vo výške 179.250,69 eur a zaviazala sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 10.000 eur, ak nebude dlžná čiastka uhradená do 10. júna 2009. Exekúcia bola zastavená. Celé exekučné konanie bolo dobre vymyslené a nastavené (nereálne termíny dohodnuté v exekútorských zápisoch, úmyselne vyvolaná časová tieseň pre plnenie dlhu - č. l. 82).

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, t. j., že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy iným, do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov a predkladá súdu vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecné záväzných právnych predpisov.

Aj podľa názoru najvyššieho súdu sa predmetné skutky stali tak, ako to správne zistil a ustálil prvostupňový súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania.

Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva, že obžalovaný Mgr. Ing. Mgr. G., ako konateľ spoločnosti S., spol. s.r.o. MVZ zvolal vedome v zrejmom rozpore s uznesením Okresného súdu Bratislava I. Obaja obžalovaní ako advokáti museli mať vedomosti o takých inštitútoch ako sú právoplatnosť a vykonateľnosť súdnych rozhodnutí. Obžalovaní najneskôr v čase prezentácie, t.j. zápisu akcionára spoločnosti S. a.s. - MH SR, v zastúpení JUDr. O. vedeli, že oprávnenie vykonávať akcionárske práva na MVZ má v zmysle zákona a stanov len Slovenská republika, zastúpená

Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky, pretože len tento jediný akcionár svoje práva preukázal v súlade so zákonom a stanovami spoločnosti S. a.s. a túto skutočnosť úmyselne a protizákonne obžalovaní nerešpektovali.

Zápisom akcionárov v zmysle zákonných ustanovení Obchodného zákonníka a stanovami sa prvostupňový súd podrobne zaoberal na str. 70 - 71 rozsudku. Pri akciách na meno práva spojené s akciou je voči spoločnosti oprávnená vykonávať osoba zapísaná v zozname akcionárov (§ 156 ods. 6 Obchodného zákonníka), preto je rozhodujúce pre posúdenie otázky, či určitá osoba je oprávnená zúčastniť sa na valnom zhromaždení, či je zapísaná v zozname akcionárov. JUDr. P. O. pri zápise do prezenčnej listiny priložil výpis majiteľa zo zoznamu akcionárov - I. X., a.s. zo dňa 24. apríla 2009, podľa ktorého bola k rozhodujúcemu dňu výlučným vlastníkom akcií emitenta S. a.s. Slovenská republika, zastúpená MH SR. Z uvedeného vyplýva, že oprávnenie vykonávať akcionárske práva na MVZ mala v zmysle stanov spoločnosti S. a.s. a platnými právnymi predpismi len Slovenská republika zastúpená MH SR.

K námietke obžalovaného M., že v danom prípade sa jedná o obchodnoprávny vzťah, najvyšší súd uvádza: Nepochybne treba prisvedčiť názoru, že nie je na mieste trestné stíhanie, ak sa konanie obžalovaných pohybovalo výhradne v rovine vzťahov občianskoprávných resp. obchodnoprávných; resp., že v právnom štáte je neprípustné, aby prostriedky trestnej represie nahradzovali iné, mimotrestné možnosti vynútenia porušeného práva, ktoré neboli využité, ak nie sú mimo toho splnené všetky predpoklady trestnej zodpovednosti. V posudzovanom prípade však zároveň nemožno prehliadnuť, že čin spáchaný obžalovaným JUDr. U. M. tak, ako ho súd prvého stupňa zistil, sa jednoznačne nepohyboval len v rovine obchodnoprávných vzťahov, ale dostal sa už do oblasti trestnoprávnej regulácie. Obžalovaný totiž svojim konaním naplnil všetky základné znaky hore citovanej skutkovej podstaty úmyselného trestného činu podvodu. Podstatné je, že konal spôsobom a za podmienok stanovených Trestným zákonom k tomu, aby ním spáchaný skutok mohol byť posúdený ako trestný čin, za ktorý možno podľa zákona uložiť trest, a preto použitie trestného práva nemožno v danom prípade spochybňovať. Materiálny korektív (nepatrná závažnosť v zmysle § 10 ods. 2 Trestného zákona) v zmysle platnej a účinnej právnej úpravy - sa pri posudzovaní trestnosti činu v kategórii zločin a obzvlášť závažný zločin (§ 11 Trestného zákona) nepoužije. To platí aj vtedy, ak ide o konanie páchatelia vo vývojovom štádiu prípravy na zločin (§ 13 ods. 1 Trestného zákona) alebo vývojovom štádiu pokusu úmyselného trestného činu (§ 14 ods. 1 Trestného zákona) - rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/2/2012.

Špecializovaný trestný súd rovnako nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného JUDr. U. M., keď ho uznal za vinného z pokusu pokračovacieho obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona k § 221 ods. 1, ods. 4 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože spoločným konaním dvoch osôb sa dopustil konania nebezpečného pre spoločnosť, ktoré bezprostredne smerovalo k dokonaniu trestného činu, a ktorého sa dopustil v úmysle iného obohatiť na škodu cudzieho majetku tým, že uvedie niekoho do omylu a spôsobí tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu, pričom k dokonaniu trestného činu nedošlo. Hoci nenastal zamýšľaný následok, bol bezprostredne ohrozený predmet útoku (cudzí majetok), teda chránený objekt. Následok nenastal len v dôsledku účinnej, zložitej a dlhotrvajúcej právnej obrany spoločnosti S. a.s. a akcionára Slovenskej republiky, v zastúpení MH SR. Bez zásahu spoločnosti S. a.s. a akcionára X. by s určitosťou k dokonaniu trestného činu došlo.

Najvyšší súd konštatuje, že napadnutý rozsudok netrpí žiadnou právnou chybou, v ktorej obžalovaný videl nesprávne právne posúdenie skutku, lebo vykazuje všetky zákonné znaky obzvlášť závažného zločinu, z ktorého bol obžalovaný uznaný za vinného. Správnemu právnomu posúdeniu predmetného skutku zodpovedá vo výroku rozsudku o vine i tzv. právna veta. Právne námietky, ktoré boli odvolateľom relevantne uplatnené, nie je možné akceptovať.

Čo sa týka namietanej subjektívnej stránky trestného činu, najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia (str. 72 - 77) a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Prvostupňový súd

riešil otázku zavinenia, t. j. vedomostnej a vôľovej zložky konania u oboch obžalovaných, na základe vlastného vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní. Na MVZ sa zúčastnil aj obžalovaný JUDr. U. M. (advokát) a skutočnosti vnímal vlastnými zmyslami. Neobstojí jeho obrana, že bol k nim ľahostajný. Opak je pravdou, prvostupňový súd vzhliadol u neho už v tomto štádiu konania rodíaci sa podklad pre vedomostnú zložku jeho následného protiprávneho konania. Protiprávne konanie obžalovaných ďalej pokračovalo v exekučnom konaní, keď súdnej exekútorke JUDr. Eve Jablonskej, pri spisovaní exekútorských zápisov, predložili zápisnicu z rozhodovania MVZ obchodnej spoločnosti S. a.s., ktorá slúžila na preukázanie oprávnenia konať za spoločnosť S. a.s., čiže úmyselne sa vytvárali podmienky pre spáchanie trestného činu, za účelom dosiahnutia určitého protiprávneho následku.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti, že obaja obžalovaní sú advokáti, osoby znalé práva. Advokát má zákonom o advokácii stanovenú povinnosť dodržiavať všeobecne záväzné právne predpisy a ich znalosť je zároveň ich povinnosťou. V posudzovanej veci nešlo o zložitú aplikáciu právnych predpisov, len ich bolo potrebné rešpektovať.

K námietke obžalovaného, že na neplatnosť uznesení z MVZ Ministerstvo hospodárstva nepodalo oficiálne žaloby na ich neplatnosť, odvolací súd uvádza, že takéto žaloby uvedený subjekt ani podať nemohol, pretože nešlo o MVZ a žiadne uznesenia prijaté neboli.

V odvolaní obžalovaný spochybňoval otázku vlastníctva akcií S. a.s.. vysvetlením tejto problematiky sa dostatočne zaoberal prvostupňový súd na str. 84 -93 rozsudku . V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na nález IV.ÚS 60/2010 z 20. januára 2011, v ktorom okrem iného potvrdil, že o otázke vlastníctva akcií S. stále rozhodujú všeobecné súdy.

Prvostupňový súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadol v zmysle § 34 ods. 4 Trestného zákona na spôsob, ktorým sa obžalovaný pokúsil spáchať trestný čin, do akej miery sa pokus priblížil k dokončenému trestnému činu, prečo k dokončeniu trestného činu nedošlo, na jeho hroziaci následok, či bol bezprostredne ohrozený predmet útoku a chránený objekt, zavinenie, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. V zmysle § 34 ods. 5 písm. a) Trestného zákona súd prihliadol aj na to, akou mierou konanie každého z obžalovaných prispelo k spáchaniu trestného činu. Pričom dominantný a rozhodujúci podiel súd videl v osobe Mgr. Ing. Mgr. G..

Pokiaľ ide o odvolaním napadnutý výrok o treste, prvostupňový súd správne vychádzal z trestnej sadzby vzťahujúcej sa na obzvlášť závažný zločin podvodu 10 až 15 rokov. Prihliadnuc na prevahu poľahčujúcich okolností u obžalovaného súd znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o 1/3 (10 rokov a 160 mesiacov). Súd u obžalovaného JUDr. U. M. zároveň vzhliadol aj splnenie podmienok na mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby vo výmere 5 rokov. Takto uložený trest aj odvolací súd považuje za primeraný, ktorý splní svoj účel z hľadiska individuálnej a generálnej prevencie.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste. Podľa názoru odvolacieho súdu uložený trest bude v dostatočnej miere plniť svoj účel stanovený § 34 ods. 1 Trestného zákona.

V súvislosti s doplnením odvolania obžalovaného, týkajúceho sa prieskumu v konaní a v tejto súvislosti uplatnenia judikatúry Ústavného súdu Slovenskej a Českej republiky, resp. európskej judikatúry, najvyšší súd konštatuje, že čas na konanie bez zbytočných prieskumov nie je možné presne ohraničiť. Neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej konanie štátneho orgánu môže mať povahu zbytočných prieskumov v konaní. Rýchlosť a účinnosť konania je objektívne podmienená charakterom prejednávanej veci. Ďalším

kritériom je aj správanie sa samostatného účastníka súdneho konania. Je nepochybné, že v posudzovanej veci orgány činné v trestnom konaní a sudy konali bez zbytočných prieťahov a efektívne. Naopak, zo strany oboch obžalovaných dochádzalo k obštrukciám, ktoré vyústili až do vydania príkazov na zatknutie s následným väzobným stíhaním obžalovaných. Je nepochybné, že JUDr. U. M. pri ospravedlňovaní svojej neprítomnosti na verejných zasadnutiach nepostupoval v súlade s § 120 ods. 2 Trestného poriadku. Podľa tohto ustanovenia v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov, je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný, bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nakažlivej ľudskej choroby. Odvolací súd spočiatku ospravedlnenia obžalovaného zo zdravotných dôvodov toleroval. Vyhýbanie sa nariadeným úkonom zo zdravotných dôvodov však postupom času naberalo na objeme a zjavne gradovalo, pričom vo svojom súhrne začalo predstavovať podstatnú prekážku, aby mohlo byť v trestnom konaní bez prieťahov pokračované. Závažnosť konania zo strany obžalovaného JUDr. M. vyhýbať sa úkonom trestného konania tak dosiahlo intenzitu, ktorá je v demokratickom právnom štáte netolerovateľná, a to vzhľadom na (verejný) záujem štátu, aby bolo v primeranom čase rozhodnuté o vine alebo nevine obžalovaného a aby bol prípadne uložený a vykonávaný trest. Obžalovaný sa nedostavoval ani k nariadenému znaleckému vyšetreniu, čo vyústilo až do jeho väzobného stíhania. Ani závery znaleckého dokazovania neodstránili pochybnosti o tom, či zdravotný stav obžalovaného bol taký, ktorý by odôvodňoval schopnosť obžalovaného zúčastniť sa verejného zasadnutia (str. 24 znaleckého posudku a str. 4 odborného vyjadrenia). Preto súd požiadal o doplnenie znaleckého posudku a o jednoznačnú odpoveď, či obžalovaný je schopný dostaviť sa na verejné zasadnutie bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu. Znalec v doplnení znaleckého posudku pod č. 134/2018 zo 6. decembra 2018 v závere odpovedal, že obžalovaný nie je schopný dostaviť sa na verejné zasadnutie, účasť na verejnom zasadnutí vplyvom jeho úzkostne depresívneho prežívania môže viesť k závažnému zhoršeniu jeho zdravotného stavu a znalec nemôže vylúčiť ohrozenie jeho života. Vzhľadom na závery znaleckého posudku ako aj na skutočnosť, že obžalovaný JUDr. U. M. požiadal odvolací súd, aby sa verejné zasadnutia konali v jeho neprítomnosti, najvyšší súd ho prepustil z väzby na slobodu, pretože pominuli dôvody väzby. Všeobecne možno konštatovať, že žiadne trestné stíhanie neprospejeva zdravotnému stavu a každé trestné stíhanie vyvoláva stres, ktorý zasahuje do zdravia stíhaného. Tieto všeobecné okolnosti však nemôžu byť dôvodom k nestíhaniu trestných činov, lebo spravodlivé trestné stíhanie zavinených trestných činov nebezpečných pre spoločnosť je jedným z kľúčových prvkov právneho štátu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti - na správanie sa obžalovaného, odvolací súd uložený trest odňatia slobody považuje za primeraný a nevidí dôvod na jeho ďalšie zníženie.

Zákonu zodpovedá aj zaradenie obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (§ 48 ods. 2 písm. a) ods. 4 Trestného zákona) s poukazom na osobu obžalovaného a na splnenie zákonných podmienok na takého zaradenie.

Obligatórne súd obžalovanému JUDr. M. v zmysle § 76 ods. 1 Trestného zákona a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil aj ochranný dohľad na 1 rok.

Správne a v súlade so zákonom rozhodol prvostupňový súd o oslobodení spod skutku č. 3 obžaloby prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry GP SR podľa § 285 písm. g) Trestného poriadku, pretože prokurátor na hlavnom pojednávaní pre tento skutok ustúpil od obžaloby podľa § 239 ods. 2 Trestného poriadku.

Prvostupňový súd nepochybil ani pri rozhodnutí o náhrade škody, keď podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku, keď poškodenú spoločnosť S. a.s. odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na základe uvedených dôvodov odvolací súd nezistiac žiadne právne relevantné a významné dôvody na zmenu napadnutého rozsudku, ktoré by boli obžalovanému na prospech, jeho odvolanie zamietol, pretože zistil, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný .